

Publicație editată de parohia TOMA COZMA, Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași, tel/fax 211 273, margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888
Secretar redacție: Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602, e-mail: redactor_sef@yahoo.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank

EVOLUȚIA LUCRĂRILOR DE CONSOLIDARE A BISERICII PAROHIALE

În săptămâna care s-a încheiat, au continuat în mod intens lucrările de consolidare a bisericii, executate de către echipa de constructori ai firmei S.C. SIMCREST S.R.L. – Bacău, condusă de domnul inginer și preot Ovidiu Manolache. Conform celor declarate de domnul Gheorghe Irodiu, șef de lucrări la acest punct de lucru, în cursul acestei săptămâni, s-a reușit finalizarea unor lucrări precum: săparea șanțurilor în zidăria de piatră în vederea montării armăturii de elemente verticale la absida de sud a naosului; confecționarea armăturii și montarea acesteia la absida naosului; executarea zidăriei de piatră și turnarea betonului până la nivelul centurii perimetrice cota 5,73 m; continuarea confecționării elementelor de armătură.

PUTEȚI SPRIJINI BUNUL MERS AL LUCRĂRII PRIN:

- contribuții financiare și alte forme pe care le considerați de cuviință
 - implicare în susținerea meselor zilnice pentru constructori.
- PROGRAMĂRI LA OFICIUL PAROHIAL, tel. 211 273 sau direct la PANGARUL BISERICII**
- implicare în reorganizarea spațiului și curățenie în sfântul lăcaș

Detalii și informații puteți obține oricând, contactându-ne la binecunoscutele date, pe care le găsiți și în colțul din stânga-sus al acestei pagini.
Mulțumim călduros enoriașilor și colaboratorilor care deja au răspuns apelului nostru, implicându-se încă de la început cu mult devotament în responsabilitățile pe care aceste ample lucrări ni le ridică tuturor.

Slujba de sfințire a locului unde se va construi Biserica Parohiei „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul” din cartierul I.C. Brătianu - Iași

Duminică, 18 mai a.c., începând cu ora 16.00, a avut loc slujba de sfințire a locului unde s-a început construirea bisericii din cartierul I.C. Brătianu – Bucium, din Iași, al cărei paroh este PC Părinte Aurel Mărgineanu. Parohia „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul”, înființată în luna decembrie a anului 2006, a susținut o bogată activitate administrativă, catehetică și culturală, reușindu-se astfel, ca din luna noiembrie 2007, să fie inițiate lucrările de amenajare a locului unde duminică s-a oficiat slujba punerii pietrei de temelie a bisericii ce va purta și hramurile „Sfântul Ierarh Dosoftei, Mitropolitul Moldovei” și „Sfânta Mare Muceniță Lucia”.

Slujba de sfințire a fost oficiată de un sobor impresionant de preoți invitați, condus de către P.Cuv. Arhim. Varlaam Merticariu, în calitate de delegat al Prea Fericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, însoțit de Arhid. Gabriel Nastasă. Au fost prezenți la aceste manifestări cu o pronunțată trăsătură duhovnicească, invitați speciali, enoriași și apropiați ai parohiei, precum și numeroși pelerini care au dorit să participe la un astfel de moment de o mare însemnătate spirituală.

Locul unde se va construi biserica este situat în colțul din stânga al cartierului I.C. Brătianu, de la șoseaua Bucium, prima stradă betonată, după a doua stație de benzină.

Vasilica Onofrei

Slujba Sfântului Maslu în perioada Penticostarului

Ca și în ceilalți ani, până la sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt, în locul Tainei Sfântului Maslu, în fiecare vineri seara, începând cu ora 19.00, vom oficia Slujba Agheasmei și Acatistul Sfintei Învieri cu citirea tuturor pomelniceilor care se poartă la biserica noastră.

Avem în vedere faptul că în această perioadă liturgică a anului bisericesc, numită Perioada Penticostarului, suntem chemați a intensifica trăirea religioasă și mulțumirea noastră către Dumnezeu pentru speranța și bucuria care ne-au răsărit în suflete prin Învierea Domnului.

Semnificații asupra Perioadei Penticostarului puteți revedea în numărul 167- 30.04.2006 al Revistei Parohiale.

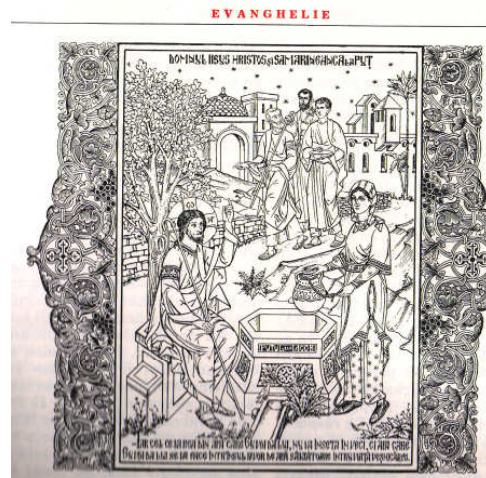
Oricare dintre numerele trecute ale publicației noastre poate fi solicitat de la pangarul bisericii.

Credința și fapta

Foaițe duminicale a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Samarinenii

Evangelhia duminicii - (Ioan IV, 5-42)

5. Deci a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său;
6. Și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, s-a așezat lângă fântâna și era ca la al șaselea ceas.
7. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau.

Imagine din Evangelhierul Arhivei Bisericii noastre — ediția 1964

8. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde.
9. Femeia samari-neancă l-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii.
10. Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie.
11. Femeia l-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă, de unde, dar, ai apa cea vie?
12. Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui?
13. Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși;
14. Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică.
15. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot.
16. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici.
17. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus l-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat,
18. Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus.
19. Femeia l-a zis: Doamne, văd că Tu ești prooroc.
20. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm.
21. Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui.

22. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este.
23. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește.

24. Duh este Dumnezeu și cei care l se închină trebuie să l se închine în duh și în adevăr.
25. l-a zis femeia: Știm că va veni Mesia care se chemă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate.
26. Iisus l-a zis: eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine.
27. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbești cu ea?
28. Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor:
29. Veniți și vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul?
30. Și au ieșit din cetate și veneau către El.
31. Între timp, ucenicii Lui îl rugau, zicând: Învățătorule, mănâncă.
32. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți.
33. Ziceau deci ucenicii între ei: Nu cumva l-a adus cineva să mănânce?
34. Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui.
35. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată zic vouă: Rîdicați ochii voștri și priviți holdele că sunt albe pentru seceriș.
36. Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viața veșnică, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră.
37. Căci în aceasta se adevărește cuvântul: Că unul este semănătorul și altul secerătorul.
38. Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor.
39. Și mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut.
40. Deci, după ce au venit la El, samarinenii îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile.
41. Și cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui,
42. Iar femeii îi ziceau: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii.

Adresăm elevilor și tinerilor interesați invitația de a se înscrie la **CURSUL GRATUIT DE ÎNVĂȚARE A CÂNTĂRILOR LITURGICE ORTODOXE - ediția a VI-a -** pe care îl vom reorganiza, în vederea constituirii unui grup coral care să intoneze duminica dimineța cântările din timpul slujbei Utreniei sau din cadrul Sfintei Liturghii atunci când membrii Corului Parohial sunt plecați în turnee.
ÎNSCRIERI la Secretarul de redacție, tel. 0741706602

Despre dificultatea oamenilor de a auzi Cuvântul lui Hristos

Dificultatea pentru om de a auzi Cuvântul lui Dumnezeu e o temă constantă a învățării lui Hristos. Ea apare atât atunci când Hristos se adresează oamenilor pentru a vorbi despre ei, cât și atunci când le vorbește despre El Însuși. Cine oare mai mult decât El trebuia să fie conștient de această dificultate, El Care, pe de o parte, îi cunoștea pe oameni - "Vă cunosc pe voi" (Ioan 5, 42) - și Care, pe de altă parte, era una cu Cuvântul pe care venise să li-l facă auzit pentru a-i smulge din idolatrie și a-i restabili în Legământ?

De-a lungul vieții Sale publice Hristos s-a izbit mereu de neînțelegerea auditorilor săi. Nu numai a celor ipocriți, a căror ostilitate, care s-a preschimbat foarte repede în ură, îl va urmări până la sfârșit. Cei mai modești, ba chiar cei mai naivi, au avut în chip evident mai multă greutate în a sesiza ceea ce le spunea El lor, cu atât mai mult cu cât lor li s-au făcut revelațiile cele mai decisive.

Să ne gândim la convorbirea cu samarineanca, căreia Hristos i-a declarat: "Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce îți zice: "Dă-mi să beau", ai fi cerut de la El și El ți-ar fi dat apa vie." Ne aducem aminte și de răspunsul emoționant al femeii: "Doamne, nici găleată nu ai și fântâna e adâncă, de unde ai oare apa cea vie?" (Ioan 4, 10-11).

Nu inteligența mai mult sau mai puțin dezvoltată a interlocutorilor săi îl conduce pe Hristos să recurgă la forma literară extrem de particulară care este parabola. Însăși natura realității despre care vrea să-i învețe motivează răsturnarea formelor noastre obișnuite de gândire. Aceasta din urmă e lipită de lumea văzută, ale cărei structuri le urmează și repetă.

Am văzut astfel cum limbajul obișnuit se bazează pe faptul de a apărea al acestei lumi, în care se arată tot ceea ce acest limbaj poate numi, dacă e să credem prejudecata mai vie astăzi ca niciodată. Hristos însă vorbea de o viață nevăzută, Viața veșnică care este a Sa și de asemenea cea împărtășită de El tuturor celor vii. Sarcina căreia trebuia să-i răspundă parabolele ni se descoperă atunci cu toată claritatea.

Plecând de la o istorie cel mai adesea uimitor de scurtă și concisă, care se petrece în lume și e povestită în limbajul lumii, parabola sugerează legi, tipuri de relații care nu mai sunt cele ale lumii, ci ale vieții - în dublul sens al acestei vieți pe care o încercăm în noi înșine ca pe propria noastră viață și a celei care în ea nu încetează să o dea ei înseși și să o facă vie: Viața veșnică.

Proiectul parabolei este, așadar, acela de a stabili o analogie între două universuri, cel al vizibilului și cel al invizibilului, cel al finitului și cel al infinitului, în așa fel încât o serie de evenimente ce se produc în cel dintâi să ne incite să-l înțelegem pe cel de-al doilea, Împărăția lui Dumnezeu. Este vorba întotdeauna de a merge de la o stare de lucruri sau fenomene ce țin de experiența comună spre ceea ce nu

cunoaștem sau ceea ce nu vedem încă decât printr-un val, ca "o imagine neclara într-o oglindă", potrivit expresiei Apostolului Pavel (1 Corinteni 13, 12). Finalitatea învățării lui Hristos nu se dezmente niciodată: este aceea de a înălța mintea oamenilor detașându-i de lucrurile lumii marcate de semnul efemerului și zădărniceii, pentru a-i deschide spre singurul lucru care contează.

Pentru că disimulându-și relația interioară cu viața divină în care este născută, în care rămâne atât timp cât este vie, inima devine oarbă față de ea însăși.

Surdă la cuvântul Vieții care nu încetează să-i vorbească despre ea, precum și despre propria ei viață de toate zilele, despre viața ei finită. Devine insensibilă la pulsunile iubirii pe care ea i le comunică. Devine învârtosată, respinsă în ea însăși, închisă în ego-ul monadic care se socotește de acum înainte unica realitate plasându-se în centrul a tot ceea ce i se întâmplă - orice experiență posibilă nemaifiind decât a sa, cea a unui ego finit. Aceasta inima oarbă la Adevăr, surdă la cuvântul Vieții, plină de duritate, exclusiv preocupată de ea însăși, care se socotește drept punctul de plecare și de sosire al experiențelor și acțiunilor sale e cea din care iese răul.

Iar aici intervine libertatea noastră de acțiune, libertate care nu este o idee abstractă, o afirmație gratuită, este această putere concretă încercată și trăită în mod efectiv de a pune în joc ansamblul puterilor care sunt astfel la dispoziția noastră.

Însă eu care dispun de fiecare din aceste puteri - de a deschide ochii, de a întinde mana, de a mă mișca - nu sunt cel care mi le-am dat mie însumi, cum nu mi-am dat mie însumi propriul meu eu sau propria mea viață.

Sunt astfel constrâns să recunosc față de fiecare din aceste puteri, ca și față de puterea fundamentală care-mi îngăduie să le desfășor, totala mea neputință, dacă este adevărat că ele îmi sunt date independent de puterea mea și de voința mea. Această neputință radicală a omului față de propria sa putere, chiar atunci când o exercită și o încearcă, este afirmația categorică a lui Hristos. Formulată într-o împrejurare tragică, ea îmbracă un caracter solemn care-i subliniază semnificația universală. *Fără de Mine nu puteți face nimic* (Ioan 15, 5).

Michel Henry

<http://www.crestinortodox.ro/>

Rugăciunea — cunoașterea lui Dumnezeu și înțelegerea propriei vieți

De aceea vă zic vouă: Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea. Iar când stați de vă rugați, iertați orice aveți împotriva cuiva, ca și Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greșelile voastre (Marcu 11, 24-25). Așa ne învață Mântuitorul nostru Iisus Hristos cum să cerem și să ne rugăm cu multă credință către Cel ce are dragoste și ne iubește pe noi.

Noi trebuie să știm că rugăciunea noastră reprezintă convorbirea cu Dumnezeu, cererea bunurilor cuvințioase pe care le nădăjduim să le primim, înălțarea minții spre Dumnezeu, hrana sufletului, închipuirea bineplăcută a lui Dumnezeu, semn de pocăință și nădejde tare în Bunul nostru Mântuitor. Așadar, ne rugăm și credem că Domnul nostru Iisus Hristos este Singurul mijlocitor, pentru că El S-a dat de bună voie ca preț de răscumpărare, și a săvârșit prin propriul Său Sânge, pacea între Dumnezeu și oameni. Apoi El este îngrijitorul celor ce ascultă de El, Mângâietorul și curățitorul păcatelor și a sufletelor noastre.

În rugăciunile și cererile către Dumnezeu, noi mărturisim că și Sfinții, în fruntea cărora stă Maica Domnului, sunt mijlocitori pentru noi și pentru cei care cu smerenie ne rugăm pentru ei spre folosul lor. Apoi trebuie să ne rugăm și pentru vrăjmașii noștri, așa cum ne învață Mântuitorul: *Binecuvântați pe cei ce vă blestemă și rugați-vă pentru cei ce vă fac necazuri* (Luca 6, 28). Dar rugăciunile și cele șapte Laude ale Bisericii, pe care le regăsim în cărțile de cult și de rugăciuni specifice, toate acestea cu bună rânduială citite cu siguranță ne aduc un important folos sufletesc.

Apoi Rugăciunea minții repetată din inimă, pentru că cel care are frică de Dumnezeu rostește o dată cu Psalmistul David: *De-a pururea văzut-am pe Dumnezeu înaintea mea, că de-a dreapta mea este ca să nu mă clatin* (Ps.15, 8). Dacă Rugăciunea minții nu ar fi obligatorie pentru toți și în toată vremea, atunci Duhul Sfânt nu ne-ar mai fi învățat prin gura dumnezeiescului Prooroc David, care spune: *Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea* (Ps. 33,1). Apoi, Sfântul Apostol Pavel – gura lui Hristos – ne-a poruncit ca *Neîncetat rugați-vă* (Tes. 5-17). Aceasta pentru că, rugându-ne și cerând de la Stăpânul și Dumnezeu nostru Iisus Hristos, credem că și primim. Așa cum ne învață Mântuitorul. *Și orice veți cere în Numele Meu aceea voi face ca să fie slăvit Tatăl întru Fiul* (Ioan 14, 13).

Rugăciunea este cheia Împărăției Cerurilor, cel ce o are pe aceasta, vede bunătățile cele de sus rânduite pe seama prieteniiilor ei. Dar cel ce nu are îndrăznire în aceea nu vede decât cele de aici (*Filocalie* 4, p. 293). Rugăciunea să rămână ca o rază de soare. Pentru că fără de ea grijile din lumea simțurilor hoinărind ca niște nouri fără de apă desparte mintea de sfânta strălucire a ei (*Filocalie* 4, p. 292). De nu vor străbate cuvintele rugăciunii în adâncurile sufletului nu vor fi lăsate lacrimile să se rostogolească pe obrajii feței. Apoi rugăciunea duhovnicească căzând la Dumnezeu cu frângeri negrate cerând numai voia lui Dumnezeu.

Metode de vindecare specifice medicinei creștine (continuare din numărul trecut)

• **Rugăciunea bolnavului.** Prin rugăciune, omul înduplecă pe Dumnezeu să-i trimită ajutorul Său tămăduitor și întăritor. Însă trebuie știut că, uneori, El nu dă degrabă dezlegare de suferință, și nici n-o prelungeste prea mult, decât așa cum consideră El că este necesar pentru sporirea duhovnicească a bolnavului. La vreme de grea boală, creștinul se cade să ceară mai ales răbdare în suferință, gânduri de multă încredere în pronia Părintelui ceresc și puterea de a mulțumi pentru toate cele bune și rele, după îndemnul Apostolului: „*Dați mulțumire pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, întru Hristos Iisus, pentru voi*” (1 Tes. 5, 18).

Cu alte cuvinte, vorbim aici de o responsabilizare a bolnavului în sensul de a deveni un „protagonist al propriului său proces de vindecare”.

• **Rugăciunea doctorului.** Dr. Pavel Chirilă recomandă doctorilor să se intereseze de numele celui bolnav și să zică pentru el o scurtă rugăciune în taină: *Doamne, miluiește și vindecă pe robul Tău (N).*

• **Sf. Taine ale Bisericii.** Așa cum este foarte greu de făcut o separație obiectivă între trup și suflet cât timp omul e în viață, tot la fel este greu de distins între lucrarea harului asupra trupului și a sufletului: „*Trupul e plin de energiile sufletului; prin el lucrează sufletul (...). De aceea harul nu lucrează asupra trupului fără să lucreze și asupra sufletului*”. Acesta e un principiu valabil pentru toate Sfintele Taine administrate creștinilor suferinzi, astfel încât nu putem vorbi în Biserica de tămăduire decât privind omul în întregimea lui, „*ca spirit întrupat*”, așa cum a fost adus la existență de la începutul creației.

În general, harul dumnezeiesc dat prin Sfintele Taine are mai ales scopul de a însănătoși sufletul omului și de a-i ușura drumul spre asemănarea întru sfințenie cu Dumnezeu.

⇒ **Taina Sfântului Maslu.** Este prin excelență o *Taină a trupului* sau o *Taină consacrată* actului de vindecare somatică a credinciosului bolnav. Produce *efecte* în trei direcții: uneori harul vindecător poate lucra mai mult sau mai puțin direct asupra trupului, tămăduindu-l; alteori, credinciosul resimte mai mult o întărire a puterilor sufletului spre a îndura cu mai multă tărie boala; iar alteori, are loc iertarea păcatelor nemărturisite la Spovedanie. Desigur, aceste efecte se pot întâlni în diverse combinații asupra bolnavului, după rânduiala proniciei divine și credința primitorului. Taina Sfântului Maslu vizează tămăduirea pleneră a creștinului, însă nu acționând doar asupra simptomelor exterioare ale bolii

vizibile în trup, ci sapă în *adâncul cauzelor spirituale* ale bolilor trupesti, tăindu-le de la rădăcină.

Gestul și elementul vizibil prin care este introdusă lucrarea harului Sfântului Duh în simțurile trupului este *ungerea cu untdelemn sfințit* în semnul crucii. Semnificația crucii în această ungere se poate ușor desprinde din cântarea ce se rostește în timp ce preotul face această ungere: „*Doamne, armă asupra diavolului crucea Ta o ai dat nouă, că se îngrozește și se cutremură nesuferind a căuta spre puterea ei (...)*”. Însuși Hristos Cel Jertfit vine prin semnul crucii asupra celui bolnav întărindu-l să biruiască păcatele, pentru ca prin revigoarea sufletului să se biruiască și boala din trup.

La săvârșirea Tainei în Biserică, de obicei, participă mai mulți credincioși sau dacă se face la casa bolnavului, cei apropiați, formându-se astfel o *comunitate mijlocitoare prin rugăciuni* pentru însănătoșirea celor în suferință. Din această strânsă comuniune, ca semn al dragostei oferite de semenii, vine o mare putere de fortificare psihică și sufletească a bolnavului. Psihic primește mult sprijin prin simpatia, înțelegerea și comuniunea celor apropiați. Sufletește capătă o întărire prin rugăciunea și credința celorlalți în puterea tămăduitoare a Mântuitorului Hristos.

⇒ **Taina Sfintei Spovedanii.** Este Taina dedicată stăpîrii cauzei spirituale a bolilor: păcatul. E într-o foarte strânsă legătură de complementaritate cu Taina amintită mai sus. De regulă, o precede pentru a fortifica și mai mult sufletul bolnavului primitor al harului vindecării Sfântului Maslu. Întărind sufletul să lupte împotriva păcatelor și a patimilor cu mai multă putere și determinare, harul Spovedaniei ajută mult deci în acțiunea de prevenire și de oprire a șanselor de recidivă a unor boli.

⇒ **Taina Sfintei Împărtășanii.** • **Postul.** Medicina creștină, împrumutând multiplele sale valențe somatice și duhovnicești din spiritualitatea ortodoxă, privește postul drept un exercițiu de înfrânare a poftelor trupului, prin care se urmărește o disciplinare a voinței și o îngrijire cumpătată acordată acestuia.

Postul este un semn al râvnei de spiritualizare a întregii ființe întru asemănarea cu Dumnezeu și cu sfinții Săi îngeri. În timpul postului, în mod special, balanța preocupărilor înclină spre acte care vitalizează sufletul și îl împuternicesc să lupte mai bine împotriva patimilor și a ispitelor.

Postul este un mijloc de sporire însoțit și de alte osteneli duhovnicești: rugăciune, metanii, milostenie, citirea Sfintei Scripturi și a scrierilor patristice ș.a.

În fine, postul este un act de cult și o cinstită adusă lui Dumnezeu prin caracterul de jertfă personală ca renunțare de bună voie la ceva ce în mod normal este îngăduit.

Alexandru Burac